

PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI Zalău, 2013

† **Petroniu**
Prin harul lui Dumnezeu Episcopul Sălajului

Iubitului cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor
creștini din cuprinsul Episcopiei Sălajului:
Har, pace, ajutor și milă de la Dumnezeu,
iar de la Noi, arhieresti binecuvântări!

Iubiți credincioși,

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu suntem din nou părtași bucuriei nașterii Pruncului Iisus în Betleemul Iudeii, iar una dintre cele mai renumite și răspândite colinde de pe la noi ne anunță: „O, ce veste minunată / Lângă Vișlaim s-arată, / Cerul strălucea / Îngerii veneau / Pe-o rază curată! / Păstorilor din câmpie / Le vestește-o bucurie, / Că-ntr-un mic lăcaș / Din acel oraș, / S-a născut Mesia. / Păstorii cum auziră / Spre lăcașul sfânt porniră, / Unde au aflat, / Pruncul luminat / Și Îl preamăriră. / E Iisus Păstorul Mare, / Turmă ca El nimeni n-are, / Noi Îl lăudăm / Și ne închinăm / Cu credință mare”.

Sfântul Evanghelist Luca relatează faptul că la nașterea Pruncului Iisus în Betleem: „în ținutul acela erau păstori care stăteau pe câmp și-și păzeau turma făcând noaptea de strajă. Și iată, îngerul Domnului a stat lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți. Că, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că în cetatea lui David vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul. Și acesta vă va fi semnul: Veți găsi un Prunc înfășat și culcat în iesle». Și, deodată, împreună cu îngerul s-a văzut mulțime de oaste cerească lăudându-L pe Dumnezeu și zicând: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!». Iar după ce îngerii au plecat de la ei la cer, păstorii vorbeau unii către alții: «Să mergem dar până la Betleem și să vedem lucrul acesta ce s-a făcut, pe care Domnul ni l-a făcut nouă cunoscut». Și, grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc culcat în iesle. Și văzându-L, au vestit cuvântul ce li se grăise despre Copilul Acesta. Și toți cei ce au auzit se mirau de cele ce le spuneau păstorii” (Luca 2,8-18).

Autorul unei frumoase colinde românești poartă un dialog imaginar cu păstorii din Betleem după ce aceștia s-au întors la stână de la peștera în care se născuse Pruncul Iisus: „Ce-ați văzut păstori / Sculați până-n zori? / Am văzut pe Nou Născutul, / Prunc Iisus din Cer Venitul, / Fiu Dumnezeiesc. / Ce palat era / Unde Domnul sta? / Peșteră străină, rece / Peșteră de dobitoace, / Palatul era. / Ce-avea de-așternut / Micul Nou Născut? / Ieslea Îi era culcușul, / Fân și paie așternutul, / Micului Iisus. / Cine sta cu El / Domnul Mititel? / Sta

Maria, Maica Sfântă, / Sta Iosif cu fața-i blândă / Stau și se-nchinau. / Cine Îi cânta / Cine-L preamărea? / Îngeri din cer veniră, / Vesele cântări doiniră / Micului Iisus”.

Întrucât primii martori ai nașterii Pruncului Iisus în peștera de lângă Betleemul Iudeii au fost păstorii, în cuvântul nostru de astăzi vom vorbi despre cei mai renumiți păstori din sânul poporului ales și despre locul pe care Dumnezeu l-a rânduit acestora între evrei, precum și despre păstorii sufletești.

Primul păstor din istoria omenirii a fost Abel, cel de-al doilea fiu al protopărinților Adam și Eva. În cartea Facerii citim că „Abel era păstor de oi, iar Cain, lucrător de pământ. Și a fost că, după un timp, Cain a adus din roadele pământului jertfă lui Dumnezeu. Și a adus și Abel din cele întâi-născute ale oilor sale și din grăsimea lor. Și Domnul a căutat spre Abel și spre darurile lui, dar spre Cain și spre darurile lui n-a căutat. Și s-a umplut Cain de mânie și fața-i era posomorâtă. Și Cain a zis către Abel, fratele său: «Să ieșim la câmp!». Și a fost că în timp ce erau ei pe câmp, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a omorât” (Facere 4,2-5 și 8). Cain și-a ucis fratele din invidie, pentru că jertfa curată a lui Abel fusese primită de Dumnezeu, în timp ce a lui a fost respinsă. Sfântul Apostol Pavel a scris în acest sens că „prin credință Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain și prin ea a primit el mărturie că este drept, Însuși Dumnezeu mărturisind despre darurile lui” (Evrei 11,4).

Abel este pomenit în calendarul creștin în duminica sfinților strămoși, înaintea nașterii după trup a Domnului nostru Iisus Hristos.

Deși primii oameni s-au îndeletnicit cu păstoritul imediat după alungarea lui Adam și Eva din rai, deci de la începutul lumii, inițial ei s-au hrănit doar cu laptele animalelor, fără a le consuma carnea. Abia în urma potopului din vremea lui Noe, Dumnezeu i-a zis acestuia și familiei lui, implicit tuturor urmașilor lor: „Groază și frică de voi să fie peste toate fiarele pământului, peste toate păsările cerului, peste tot ce se mișcă pe pământ și peste toți peștii mării; căci pe mâna voastră le-am dat. Tot ce se mișcă și tot ce trăiește să vă fie spre hrană; precum și iarba verde, pe toate vi le-am dat” (Facere 9,2-3).

Patriarhul Avraam, părintele poporului ales, a fost și el păstor, având foarte multe turme. „Și s-a iscat ceartă între păstorii vitelor lui Avram și păstorii vitelor lui Lot. Și Avram i-a zis lui Lot: «Sfadă să nu fie între mine și tine, între păstorii mei și păstorii tăi, căci suntem frați. Iată, nu-i oare tot pământul înainte-ți? Desparte-te dar de mine! Și de vei apuca tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca tu la dreapta, eu voi apuca la stânga». Și ridicându-și Lot ochii, a privit toată câmpia Iordanului, că toată, până la Țoar, era udată de apă ca raiul Domnului și ca pământul Egiptului. Deci și-a ales Lot toată câmpia Iordanului și a apucat Lot spre răsărit; și așa s-au despărțit ei unul de altul: Avram s-a așezat în ținutul Canaan, iar Lot s-a așezat în cetățile din câmpie” (Facere 13,7-12).

Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam: „Eu voi face din tine un neam mare; și te voi binecuvânta și-ți voi mări numele și tu vei fi izvor de binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; și întru tine se vor binecuvânta toate neamurile pământului” (Facere 12,2-3).

Patriarhul Avraam are ca dată de prăznuire ziua de 9 octombrie.

Despre Iosif, fiul patriarhului Iacov, se afirmă în Sfânta Scriptură că „era de șaptesprezece ani când păștea oile împreună cu frații săi” (Facere 37,2). Iosif a fost păstor până să fie vândut de frații săi unor negustori care călătoreau cu caravana înspre Egipt.

După ce Iosif a tâlcuit visele lui faraon, acesta i-a zis: „*De vreme ce Dumnezeu ți-a descoperit ție toate acestea, om mai înțelept și mai priceput decât tine nu se află. Tu să fii dar peste casa mea. Tot poporul meu se va supune poruncii tale, iar eu numai prin tronul meu voi fi mai mare decât tine! Iată, eu te pun astăzi peste toată țara Egiptului!*». Și și-a scos faraon inelul din deget și l-a pus în degetul lui Iosif, l-a îmbrăcat cu haină de vison și i-a pus lanț de aur împrejurul gâtului și a poruncit să fie purtat în cea de a doua sa trăsură și crainicul să strige înaintea lui: «*Cădeți în genunchi!*». Și în felul acesta a fost pus Iosif peste toată țara Egiptului. Apoi faraon a zis către Iosif: «*Eu sunt faraon! În toată țara Egiptului nimeni nu-și va mișca mâna sau piciorul fără încuviințarea ta!*»” (Facere 41,39-44).

Pe lângă faptul că era om cu frica lui Dumnezeu, Iosif era foarte înțelept și un administrator remarcabil. Din numeroasele exemple în acest sens, vom prezenta doar unul. Pentru grânele adunate în hambare în cei șapte ani rodnici, Iosif le-a luat egiptenilor în timpul foametei toți banii, toate animalele și pământurile, care au devenit proprietatea faraonului, apoi i-a făcut robii acestuia pe toți locuitorii țării, cu excepția preoților, care se bucurau de drepturi speciale din partea regelui (Facere 47,14-22).

Iosif este pomenit în calendarul creștin luni, în săptămâna patimilor.

Moise a fost și el păstor și pe când „păștea oile lui Ietro, socrul său, preotul din Madian” (Ieșire 3,1) în muntele Horeb, i s-a arătat Dumnezeu într-un rug care ardea și nu se mistuia și l-a chemat la misiunea de eliberator al poporului ales din robia egipteană și conducător al acestuia spre pământul făgăduinței.

Moise este prăznuit în 4 septembrie.

Înainte de a fi regele evreilor, David a fost și el păstor. Când Dumnezeu l-a trimis pe profetul Samuel în casa lui Iesei pentru a unge pe unul dintre fiii acestuia rege peste Israel, „Iesei a adus pe șapte dintre fiii lui să treacă prin fața lui Samuel. Dar Samuel a zis către Iesei: «Pe nici unul dintre aceștia nu l-a ales Domnul!». Și a zis Samuel către Iesei: «Aceștia sunt oare toți fiii tăi?». Iar Iesei a zis: «Mai este cel mai mic; acela paște oile». Și a zis Samuel către Iesei: «Trimite și adu-l, că nu vom sta la masă până când el nu va veni aici». Și a trimis și l-a adus și era bălan, cu ochi frumoși și plăcut înaintea Domnului. Și a zis Domnul către Samuel: «Scoală-te și unge-l pe David, căci el este bun!». Atunci Samuel a luat cornul cu untdelemn și l-a uns în mijlocul fraților săi; și Duhul Domnului a venit năprasnic peste David, din ziua aceea și de atunci înainte” (I Regi 16,10-13).

Mai important decât faptul că David a fost regele evreilor este acela că prin Sfânta Fecioară Maria, Domnul Hristos se trăgea din casa acestuia, de aceea Mântuitorul este adeseori numit în paginile Noului Testament „Fiul lui David” (Matei 1,1; 12,23; 15,22 și Luca 18,38).

Regele și psalmistul David este pomenit în calendarul creștin în duminica după nașterea Domnului.

De asemenea, Dumnezeu a oferit darul proorociei unui păstor. Este vorba despre profetul Amos, care este prăznuit în ziua de 15 iunie.

Din exemplele prezentate am văzut că Dumnezeu a făcut din niște simpli păstori care L-au iubit și au stat în ascultare de El oameni care au jucat un rol deosebit în istoria poporului ales și implicit a mântuirii lumii. Mai important însă este faptul că toți aceștia au ajuns să fie sfinți în împărăția lui Dumnezeu.

În sens spiritual păstorul este un conducător sau îndrumător duhovnicesc, iar credincioșii acestuia sunt numiți oi cuvântătoare.

Sfântul Apostol Pavel a spus că Domnul Hristos este „*Marele Păstor al oilor*” (Evrei 13,20), iar Mântuitorul Însuși a afirmat despre Sine: „*Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale. Dar simbriașul și cel ce nu este păstor și cel ce nu este stăpân al oilor când vede lupul venind lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le risipește. Iar simbriașul fuge, fiindcă este plătit, și nu are grijă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun, și cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine. Așa cum Tatăl Mă cunoaște pe Mine, tot așa Îl cunosc și Eu pe Tatăl. Și viața Mea Mi-o pun pentru oi. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc; și-Mi vor auzi glasul, și va fi o turmă și un păstor*” (Ioan 10,11-16).

De vreme ce Mântuitorul este Marele Păstor, toți ceilalți păstori din Biserică sunt slujitorii Lui, pentru că „*El i-a dat pe unii să fie apostoli, pe alții profesii, pe alții binevestitori, pe alții păstori și învățători, ca să-i pregătească pe sfinți pentru lucrarea slujirii, spre zidirea trupului lui Hristos*” (Efeseni 4,11-12).

Mântuitorul le-a atras luarea aminte Sfinților Săi Apostoli, precum și urmașilor acestora: „*Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți și roada voastră să rămână*” (Ioan 15,16), pentru că la slujirea lui Dumnezeu se ajunge numai prin chemare de sus. Sfântul Apostol Pavel a afirmat în acest sens că „*nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu, precum și Aaron*” (Evrei 5,4). Referindu-se la propria persoană, Apostolul neamurilor mărturisește: „*Dumnezeu m-a ales din pânțelele mamei mele și m-a chemat prin harul Său*” (Gal. 1,15).

Întrucât sunt chemați de Dumnezeu la această slujire înaltă, păstorii Bisericii sunt îndemnați de Sfântul Apostol Petru: „*Păstoriți turma lui Dumnezeu ce vi s-a dat în seamă, veghind asupra ei nu de nevoie, ci de bunăvoie, după Dumnezeu, nu pentru câștig rușinos, ci din tragere de inimă, nu ca și cum ați fi stăpânii celor ce v-au căzut la sorți, ci voi făcându-vă pilde ale turmei. Iar când Se va arăta Mai-Marele păstorilor, veți primi cununa cea neveștejită a măririi*” (I Petru 5,2-4).

Iubiți fii sufletești,

În cuvântul de astăzi am văzut că Dumnezeu a făcut din niște simpli păstori care Îl iubeau conducători ai poporului ales, despre care se va vorbi cât va dăinui lumea, dar mai ales i-a învrednicit să intre în împărăția cerurilor. Pilda lor trebuie să constituie pentru toți creștinii, indiferent de ce pregătire sau profesie ar avea, un imbold în a împlini poruncile lui Dumnezeu, fiindcă Mântuitorul a spus: *„Oile Mele ascultă de glasul Meu și Eu le cunosc și ele Mă urmează. Și Eu le dau viață veșnică și ele în veac nu vor pieri și din mâna Mea nimeni nu le va răpi. Tatăl Meu, Cel ce Mi le-a dat, este mai mare decât toți, și din mâna Tatălui Meu nimeni nu le poate răpi”* (Ioan 10,27-29).

Cu prilejul sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei vă dorim tuturor sănătate deplină, viață îndelungată, realizări spirituale și materiale spre slava lui Dumnezeu și spre mântuirea oamenilor. „La mulți ani buni!”.

Al vostru de tot binele doritor
și către Domnul pururea rugător

†**Petroniu**
Episcopul Sălajului